

متن فراخوان انترناسیونالیستی برای آزادی زندانیان سیاسی ایران به زبان های گوناگون

جمعی از زندانیان سیاسی سابق و فعالان سیاسی در تبعید

مهر ۱۴۰۱ - اکتبر ۲۰۲۲

#کوردی

بۆ ئەوهی چرای بزاقی «ژن، ژیان، ئازادی» نه کوژیتتهوه!

بانگه‌وازیك بۆ پالپشتیكردنی زیندانیانی سیاسی له به‌ندیخانه‌کانی کۆماری ئیسلامی ئێراندا

زیاتر له سێ ههفتهیه خه‌لكی جیهان دیمه‌نێکی جیاواز له جۆگرافیای سیاسی ئێران ده‌بینن كه نیشاندهری بکه‌رێتی سیاسی خه‌لكی سته‌ملێکراوه، نه‌ك شانۆی پاته‌وپاتکراوه‌ی ده‌سته‌بژێرانی رێژی می دیکتاتۆری. کوشتنی ژینا ئەمین له‌لایه‌ن پۆلیسی گه‌شتی ئێرشاده‌وه، بوو به‌ چه‌خماخه‌ی هه‌لگیرسانی سه‌ره‌ه‌ل‌دانی به‌رب‌لاو دژ به‌ ژن‌بیزی، دژ به‌ چه‌وسانه‌وه و دژ به‌ نایه‌کسانی که له‌ گه‌شتگیربوونه‌وه‌ی دروشمی «ژن، ژیان، ئازادی» دا په‌نگی داوه‌ته‌وه. ئەم سه‌ره‌ه‌ل‌دانه‌ ئازادبخواز و دژه‌سته‌مه، به‌تایبه‌ت به‌ هۆی به‌شداریی بویرانه‌ی ژنان و به‌ته‌وه‌ربوونی داخوایی ژنانه‌وه به‌ شپۆبه‌کی به‌رچاو بوه‌ته‌ مایه‌ی راکێشانی سه‌رنجی خه‌لكی جیهان و هیوایه‌کی فراوانی وروژاندوه. به‌لام گرنگی ئەم بویری و جۆشخورۆشه‌ی خه‌بات بۆ ئازادی، کاتیك زیاتر ده‌رده‌که‌وێت که بزانی ئەم خه‌باته‌ پرشکویه، ئەگه‌رچی ئاماده‌کاری بۆ ئاسۆیه‌کی شۆرشگیرانه‌ ده‌کات، هاوکاتیش خه‌باتیکی به‌کجار ناهاوشانه: پروبه‌پروبوونه‌وه‌یه‌ک له‌ نیوان خه‌لکانیکی ده‌سته‌تال و سیسته‌میکی دیکتاتۆری پۆشته و ته‌یاردای که به‌ درێژایی چه‌ندین ده‌یه به‌ پاره‌ی نه‌وت، داموده‌زگای سه‌رکوته‌کردنی خۆی گه‌وره و گه‌وره‌تر کردوه. به‌مه‌شه‌وه، گه‌لانی ناپازی هۆشیارانه‌ به‌ره‌پرووی ئەگه‌ری سه‌رکوته‌کارییه‌کی به‌رب‌لاو بوونه‌ته‌وه. حکومه‌تی ئیسلامی ئەمجاره‌یش وه‌کوو سه‌ره‌ه‌ل‌دانه‌کانی پێشوو، له‌ پێگه‌ی تۆخ‌کردنه‌وه‌ی چاوه‌دیاری و به‌رفراوان‌ترکردنه‌وه‌ی سه‌رکوته‌وه‌ هه‌ولی داوه‌ خۆپیشاندهران و خه‌لکانی ناپازی چاوترسین بکات. واته‌ تێچوووی خۆپیشاندانه‌کان به‌ راده‌یه‌ک به‌رز بکاته‌وه که ژماره‌یه‌کی که‌متر و که‌متر توانای به‌رده‌وامبوون له‌ خه‌بات یان ته‌قڵبوون به‌ شه‌قامیان هه‌بێت. بۆ وێنه، ته‌نها له‌ شاری زاهیدان زیاتر له‌ نه‌وه‌د که‌س له‌ که‌متر له‌ کاتژمێرێکدا به‌ ته‌قه‌ی راسته‌وخۆی هێزه‌ ئەمنیه‌کانی حکومه‌ت کوژران. به‌پێی هه‌لسه‌نگاندنی دامه‌زراوه‌ سه‌ربه‌خۆکان، تا ئێسته‌ زیاتر له‌ ۲۰۰ که‌س کوژران و هه‌زاران که‌سی‌تر راپێچی زیندانه‌کان کراون. ناره‌زاییه‌کان و سه‌رکوته‌کردنی بێهه‌زیه‌یانه و خۆیناوی خۆپیشاندهرانی سه‌ر شه‌قام له‌ حالیکه‌ درێژه‌ی په‌یدا کردوه که ئینته‌رنێت له‌ ئێراندا به‌ کرداری براه و داخراوه.

هاوکات، ده‌زگای پرۆپاگه‌نده‌ی رێژیم و داموده‌زگا دادوه‌ری و ئەمنیه‌کانی، له‌ به‌ستینیکی‌تریشدا درێژه‌یان به‌ پرۆسه‌ی سه‌رکوته‌ و توقاندن داوه: ئەوان تۆمه‌تی «تیکدانی ئاسایشی نه‌ته‌وه‌یی» پروبه‌پرووی ده‌ستگیرکراوان ده‌که‌نه‌وه و بانگه‌شه‌ی ئەوه‌ ده‌که‌ن که به‌شداریبووانی خۆپیشاندانه‌کان له‌ ژێر کاریگه‌ری دوژمنانی ده‌ره‌کیدایان بوون (ده‌وله‌تانی دژبه‌ر یان رێکخراوه‌ به‌ره‌ه‌ل‌س‌تکار و ئۆپۆزیسیۆنه‌کانی دیاسپۆرا). ئەم تۆمه‌تانه‌ هه‌روه‌ها پروبه‌پرووی چالاکانی پێشه‌یی و سه‌ندیکیایی (کرێکاران، مامۆستایان و خۆیندکاران) و چالاکانی بزوتنه‌وه‌ جۆراوجۆره‌ کۆمه‌لایه‌تییه‌کان (له‌وانه‌ بزاقی ژنان، که‌مینه‌ نه‌ته‌وه‌یی-ئه‌تیکیه‌کان، که‌مینه‌ ئایینی و په‌گه‌زیه‌کان و هه‌روه‌ها بزاقگه‌لی ژینگه‌پارێزی و داکوکیکار له‌ مافه‌ مه‌ده‌نییه‌کان) ده‌که‌رنه‌وه‌ که هه‌ندیکیان له‌ مانگ و هه‌فته‌کانی پێش ده‌ستپێکردنی سه‌ره‌ه‌ل‌دانه‌ ده‌سته‌سه‌ر کرابوون و هه‌ندیکی‌تریشیان به‌بێ ئەوه‌ی چووینته‌ ناو شه‌قامه‌کان، ته‌نها بۆ پێشگرتن له‌ به‌شدارییان، قۆلبه‌ست کراون.

پژیم ههول ده دات دۆخی لهرزۆکی هه نووکه له بهرزه وهه نیدی خۆی بقۆزیتته وه و به لکاندی تۆمه تی ساخته، له وانه پێوه نیدی چالاکی زیندانی له گه ل داموده زگا سیخورییه بیانییه کاندای زیندانیانی سیاسی زیاتر زیاتر بخاته ژیر گوشاره وه. ئامانجی رژیم له کارانه ئه وه یه که له رێگای سه پاندنی سزای قورستره وه به سه ره ئه و چالاکه پیشه یی- سیاسیانه دا که خاوه نی ئه زمونێکی باشی کاری رێکخواوه یین، به ته وای بهر به به شداری و کاریگه ریدانانی ئه وان له رووداوه ئالۆزه کانی داها توودا بگریت؛ به تایهت که خالی لاوازی حکومهت گریدران و پێکگه یشتنی خۆپیشاندانه کانی سه ره شقامه له گه ل مانگرتنی به ربلاودا (هه تا ده گاته مانگرتنی گشتی).

هه مووان ده زانن که له سیسته می سیاسی ئیراندا یه کسانیی دادوه ری، ته نانهت به شیوه ی لانیکه مییش بوونی نییه، ههروه ها ده شانن که له سیداره دان یان مردنی گوماناییی به ره له ستکارانی سیاسی له زیندانه کانی ئیراندا ديارده یه کی ده گمهن و ناوازه نییه. ئه و کوشتوبرانه ی له زیندانه کاندای روو ده دن، تۆمار نا کرین و شایه تحالیان نییه و وه ک هه میشه زیندانییه کان ناچارن له ژیر ئه شکه نه چه دا ددان به تاوانباربوونی خۆیاندا بنین؛ بۆ وینه له بهرده م کامپرای داموده زگا ئه منییه کاندای.

ئیمه وه کوو کۆمه لێک له چالاکی سیاسی دپاسپۆرا و زیندانیانی پێشو و که هه ندیکمان له کوشتوبری سالی ۱۹۸۸ ی زیندانیانی سیاسی رزگار بووین، له ئاست روودانی کاره ساتیکێ مرۆبی له زیندانه کانی ئیراندا نیگه رانیی قوولی خۆمان ده رده برین. چونکه به گویره ی ئه زموننه کاممان و ههروه ها ئه و به لگه ی فراوانانه ی له بهرده ستدایه، حکومه تی ئیران سه رکوتکردنی درپدانه ی خۆپیشاندانه کان شوڤر ده کاته وه بۆ ناو زیندانه کان و له وێ درپزه ی پێ ده دات. ئیمه داوا له هه موو ویزدانه بیداره کانی جیهان ده که یین و پیرای ده برینی ناره زایه تی خۆیان له ئاست سه رکوتکردنی خۆپیناوییی خۆپیشاندهران له شه قامه کاندای ده نگی زیندانیانی سیاسی ئیران بن. چونکه له سه ره ئه و بره وایه یین که هاوگر تووی و پالپشتیی راسته قینه له خه باتی گه لانی سه ته ملیکراو، به ستراوه ته وه به پشتیوانیکردن له گیان و ئازادیی ئه و که سانه وه که له بهر به شداریکردن له م خه باته دا تووشی زیندان و ئه شکه نه چه و ئازار ده بن. ئیمه شیلگی رانه داوا له سه رجه م چالاکی مه ده نی و رێکخواوه سیاسییه کان له سه ره ئاستی دنیا ده که یین که له سه رووی پشتگی ریکردنه وه له م بانگه وازه و له که مه پینه میدیاییه کان، له پینا و ئازادیی گیراوانی سیاسیدا به هه ره شیوه یه ک که ده توانن گوشار بخه نه سه ره رژیمی ئیران. له وانه به بلاوکردنه وه ی چالاکانه و بهرده وامی هه واله کان و ههروه ها به رپوه بردنی تاکسیۆنی ناره زایانه ی دژ به سه رکوتکاری له بهرده م کونسوولخانه و بالیۆزخانه کانی کۆماری ئیسلامیی ئیراندا.

ئیمه ههروه ها داوا له هه موو رێکخواوه و چالاکی سیاسی و دامه زراوه کانی مافی مرۆف له هه موو ولاتاندا ده که یین که زه خت بخه نه سه ره سیاسه ته داره ناوچه یی و نیشتمانیه کانی خۆیان تا کوو دژ به سه رکوتکاریی هۆفانه، ده سه تبه سه رکردن، ئه شکه نه چه دان و له سیداره دانی زیندانیانی سیاسی له ئیراندا کاردانه وه ی کاریگه ره و به که لک بنوین.

وه رن با به کرده وه ی دهروه ستانه ی تاکی و کۆیی خۆمان، له زیندوو پراگرتن و گه شه کردنی دروشمی «ژن، ژیان، ئازادی» دا ده وری خۆمان بگپیرین. چونکه ئه م خه باته و ئه م دروشمه هیی هه موو ئه و که سانه یه که خوازیاری دونیایه کی ئازاد و وه که هه فن.

بژی هاو پشتیی نیونه ته وه یی!

ده سه ته یه ک له چالاکی ده ره ده ری ئیران و زیندانیانی سیاسی پێشو و

حتى لا تموت حركة "المرأة، الحياة، الحرية"!

دعوة للتضامن مع المعتقلين والمعتقلات السياسيين و السياسيات لدى النظام الإيراني

منذ أكثر من ثلاثة أسابيع يشهد العالم وجهاً جديداً لإيران، يعبر عن الذاتية السياسية للمظلومين، وليس الاستعراض المعتاد لنخبة النظام الديكتاتوري. فقد جاء اغتيال الشرطة لجينا (محسة) اميني شرارة لانتفاضة واسعة ضد كراهية النساء والقمع والظلم، تجلت في انتشار شعار "المرأة، الحياة، الحرية". وقد اجتذبت هذه الانتفاضة من أجل الحرية والمناهضة للقمع الكثير من الاهتمام، وأثارت آمالا كثيرة في جميع أنحاء العالم، وخاصة بسبب الحضور الشجاع للنساء ومطالبهن. وعلى الرغم من أن هذا النضال من أجل الحرية يسعى إلى تحقيق منظور ثوري، إلا أنه يمثل صراع غير متكافئ تماما بين محتجين و محتجات عزّل وبين دكتاتورية وحشية تعمل بشكل مستمر و منذ عقود من الزمان، باستخدام أموال النفط، على توسيع أجهزتها القمعية. ومع ذلك، يستمر المتظاهرون في النزول إلى الشوارع، مع انتشار القمع والخطر على حياتهم.

إن النظام الإسلامي يحاول تخويف وترهيب الناس باستخدام القمع الشديد، تماماً كما فعل رداً على الانتفاضات السابقة. وسوف تسوء التبعات الفردية للانضمام للاحتجاجات بحيث يقل عدد الناس القادرين على مواصلة التظاهر أو الراغبين في الانضمام إليه. على سبيل المثال، في مدينة زاهدان وحدها، قتل أكثر من ٩٠ متظاهرا برصاص الشرطة خلال أقل من ساعة. وتشير تقديرات منظمات حقوق الإنسان المستقلة إلى أن أكثر من ٢٠٠ شخص قتلوا وسجن الآلاف حتى الآن. و تتواصل الاحتجاجات والقمع الدموي خلال إغلاق تام للإنترنت في إيران.

وفي الوقت نفسه، تعمل أجهزة النظام الدعائية وأجهزته القضائية والقمعية على دفع عملية القمع والإرهاب في منطقة أخرى، حيث تتهم المعتقلين و المعتقلات بأنهم ضد الأمن القومي، مدعية أن المشاركين و المشاركات في هذه الاحتجاجات يخضعون لتأثير أعداء أجانب إيرانيين. وتوجه هذه الاتهامات أيضا إلى الناشطين و الناشطات من مختلف الحركات (العمالية؛ و النسوية؛ و التعليمية؛ و الطلابية؛ والأقليات الإثنية والدينية والجنسية)، فضلا عن الناشطين و الناشطات في مجال البيئة وحقوق الإنسان. وكان بعض النشطاء قد اعتقلوا قبل أشهر أو أسابيع من الثورة، بينما اعتقل البعض الآخر "وقائيا" خلال الثورة، من دون أن يكون لهم أي تدخل في الاحتجاجات. ويستغل النظام الوضع المضطرب الحالي من أجل ممارسة المزيد من الضغوط على السجناء السياسيين وفرض عقوبات أشد من خلال إتهامات زائفة، مثل ما يزعم عن علاقة النشطاء المعتقلين بأجهزة الاستخبارات الأجنبية. إن الهدف من هذه الاعتقالات والاتهامات يتلخص في عزل المزيد من الانتفاضات المقبلة عن تجارب الحركات المنظمة. وخاصة وأن نقطة ضعف الحكومة سوف تكون عبارة عن مزيج من إحتجاجات الشوارع والإضرابات البعيدة المدى (بما في ذلك الإضراب العام).

يدرك الجميع أنّ النظام السياسي في إيران لا يأمن حتى الحد الأدنى من العدالة القانونية، وأن إعدام المعارضين و المعارضات السياسيين أو موتهم ضمن ظروف غامضة في السجون ليس بالأمر النادر. فما يحدث في السجون غير مسجل أو علني. وعادة ما يتعرض السجناء للتعذيب أمام الاعترافات وشهادات التجريم الذاتي التي يتم عرضها على الكاميرا. وكمجموعة من النشطاء السياسيين المنفيين: السجناء الإيرانيين والسجناء السابقين، الذين نجا بعضهم من مذبحه السجناء السياسيين في عام ١٩٨٨، نشعر بقلق بالغ إزاء الكارثة الإنسانية التي تحدث حاليا في السجون الإيرانية. فالنظام و وفقاً للعديد من التجارب والأدلة يعمل على تمديد القمع الوحشي للاحتجاجات في الشوارع ليصل إلى السجون أيضاً.

إننا نتوقع من جميع الأشخاص المدافعين عن حقوق الإنسان في العالم ألا يكتفوا باتخاذ مبادرة فعالة ضد القمع الدموي للمحتجين و المحتجات، بل أن يكونوا أيضاً صوتاً للسجناء السياسيين لدى النظام الإيراني. نحن نؤمن أن التضامن الحقيقي مع كفاح المظلومين و المظلومات يجب أن يشمل أيضاً حماية أرواح وحرّيات أولئك الذين يقعون في السجون تحت التعذيب و التتكيل لقاء انضمامهم للاحتجاجات. كما نحثّ النشطاء و الناشطات و المنظمات السياسية في جميع أنحاء العالم على بذل قصارى الجهد لزيادة الضغط على النظام الإيراني، وخاصة للإفراج عن السجناء السياسيين. وهذا لا يشمل فقط نشر هذا البيان، و إنما يشمل أيضاً المناصرة الدائمة و المبادرة بتنظيم فعاليات مثل المظاهرات أمام القنصليات و السفارات الإيرانية لتسليط الضوء على حالة السجناء.

كما ندعو جميع المنظمات و النشطاء و الناشطات السياسيين و السياسيات و منظمات حقوق الإنسان إلى ممارسة الضغط على صانعي السياسات المحلية و الوطنية لإجبارهم على الرد بشكل ملموس على القمع الوحشي و السجن و التعذيب و إعدام السجناء السياسيين على أيدي النظام الإيراني.

دعونا نحمي و نناصر شعار "المرأة، الحياة، الحرية" بأعمالنا أفراداً و جماعات. لأن هذا النضال و هذا الشعار يعنينا كل من يريد عالماً حراً عادلاً.

يحيا التضامن العالمي!

مجموعة من النشطاء الإيرانيين المنفيين و السجناء السياسيين السابقين

برای آنکه جنبش «زن، زندگی، آزادی» نمیرد!

فراخوان برای همبستگی با زندانیان سیاسی رژیم ایران

بیش از سه هفته است که جهانیان تصویر متفاوتی از جغرافیای سیاسی ایران دریافت کرده‌اند که حاکی از فاعلیت سیاسی مردم ستمدیده است، نه نمایش‌های تکراری نخبگان رژیم دیکتاتوری. قتل ژینا (مهسا) امینی توسط پلیس (گشت ارشاد) جرقه‌ی برپایی خیزشی گسترده علیه زن‌ستیزی، ستم و بی‌عدالتی شد که در فراگیرشدن شعار «زن، زندگی، آزادی» تجلی یافت. این خیزش آزادی‌خواهانه و ضدستم خصوصا به دلیل حضور دلاورانه‌ی زنان و محوریت مطالبات زنان توجهات جهانی زیادی را به خود جلب کرد و امیدهای زیادی را برانگیخت. اما اهمیت این دلاوری‌ها و شور مبارزه برای آزادی زمانی آشکارتر می‌شود که بدانیم این پیکار پرشکوه، اگرچه در تدارک چشم‌انداز انقلابی‌ست، درعین حال پیکاری تماما نابرابر است: بین مردمی با دستان خالی و یک دیکتاتوری تمام‌عیار که طی چند دهه با پول نفت دستگاه سرکوب خود را مرتباً بسط داده است. ولی معترضان احتمال سرکوب‌های گسترده را آگاهانه به جان خریدند. رژیم اسلامی این‌بار هم مثل خیزش‌های قبلی از طریق تشدید سرکوب‌ها کوشید معترضان و مردم ناراضی را مرعوب سازد. یعنی هزینه‌ی اعتراضات را چنان بالا ببرد که تعداد هرچه کمتری قادر به ادامه‌ی مبارزه یا حاضر به پیوستن به اعتراضات خیابانی باشند. برای مثال، تنها در شهر زاهدان بیش از نود نفر در کمتر از یک ساعت در اثر شلیک مستقیم نیروهای پلیس کشته شدند. طبق برآوردهای نهادهای مستقل، تاکنون بیش از ۲۰۰ نفر کشته و هزاران نفر راهی زندان‌ها شده‌اند. اعتراضات و سرکوب خونین معترضان در خیابان‌ها در شرایطی ادامه می‌یابند که دسترسی به اینترنت در ایران عملاً قطع شده است.

هم‌زمان، دستگاه پروپاگاندا‌ی رژیم و دستگاه‌های قضایی و امنیتی‌اش، فرآیند سرکوب و ارباب را در حوزه‌ی دیگری هم پیش می‌برند: آنها دستگیرشدگان را به ضدیت با امنیت ملی متهم می‌کنند و ادعا می‌کنند که شرکت‌کنندگان در این اعتراضات تحت نفوذ دشمنان خارجی ایران (دولت‌های مخالف یا سازمان‌های اپوزیسیون در تبعید) قرار داشته‌اند. این اتهامات همچنین متوجه فعالین صنفی-سندیکایی (کارگران، معلمان، دانشجویان) و فعالین جنبش‌های اجتماعی مختلف (شامل جنبش‌های زنان، اقلیت‌های ملی-اتنیک، مذهبی و جنسی، و جنبش‌های زیست‌محیطی و حقوق مدنی) است که برخی از آنها در ماه‌ها و هفته‌های پیش از شروع خیزش دستگیر شده‌اند و برخی دیگر، بدون حضور در خیابان، صرفاً به‌طور پیشگیرانه دستگیر شده‌اند. رژیم با سوءاستفاده از موقعیت متلاطم حاضر می‌کوشد با طرح اتهامات ساختگی، ازجمله ارتباط فعالین زندانی با سازمان‌های جاسوسی خارجی، زندانیان سیاسی را هرچه بیشتر تحت فشار قرار دهد. هدف رژیم از این اقدامات آن است که با تحمیل مجازات‌های سنگین‌تر بر فعالین صنفی-سیاسی، که از تجربه‌ی کار سازمانی و سازماندهی برخوردارند، حضور و پیوند آنها با تحولات پرتنش آتی را ناممکن سازد؛ خصوصاً از آن رو که پاشنه‌ی آشیل دولت پیوندیافتن اعتراضات خیابانی با اعتصابات گسترده (تا اعتصاب عمومی) است.

همه می‌دانند که در نظام سیاسی ایران حتی حداقل‌های عدالت قضایی هم وجود ندارد؛ و اینکه اعدام یا مرگ مشکوک مخالفان سیاسی در زندان‌های ایران پدیده‌ی نادری نیست. جنایاتی که در زندان‌ها می‌گذرد ثبت نمی‌گردد و تماشاگری ندارد؛ و مطابق معمول، زندانیان مجبور می‌شوند تحت شکنجه علیه خود اعتراف کنند،

از جمله در برابر دوربین فیلمبرداری نهادهای امنیتی. ما به عنوان جمعی از فعالین سیاسی تبعیدی و زندانیان سابق که بخشا از کشتار زندانیان سیاسی در سال ۱۹۸۸ جان به در برده ایم، نسبت به وقوع یک فاجعه‌ی انسانی در زندان‌های ایران بسیار نگرانیم. چون بنا به تجارب و شواهد متعدد دولت ایران سرکوب وحشیانه‌ی اعتراضات خیابانی را در زندان‌ها امتداد و بسط می‌دهد. ما از همه‌ی وجدان‌های بیدار جهان می‌خواهیم که ضمن اعتراض فعال علیه سرکوب‌های خونین تظاهرکنندگان در خیابان‌ها، صدای زندانیان سیاسی ایران باشند. چون باور داریم که همبستگی واقعی با مبارزات مردم ستمدیده در گرو حمایت از جان و آزادی کسانی‌ست که به دلیل این مبارزات گرفتار زندان‌ها و شکنجه و عذاب می‌شوند. ما مصرانه از همه‌ی فعالین مدنی و سازمان‌های سیاسی در سطح جهان می‌خواهیم، فراتر از پشتیبانی از این فراخوان و کارزار رسانه‌ای، به هرطریق که می‌توانند برای آزادی زندانیان سیاسی به رژیم ایران فشار بیاورند. از جمله با اطلاع‌رسانی فعال و مستمر؛ و برگزاری اکسیون‌های اعتراضی علیه سرکوب در مقابل کنسول‌گری‌ها و سفارت‌خانه‌های رژیم ایران. ما همچنین از همه‌ی سازمان‌ها و فعالان سیاسی و نهادهای حقوق بشری در همه‌ی کشورها می‌خواهیم که سیاست‌مداران محلی و ملی خود را تحت فشار قرار دهند تا علیه سرکوب وحشیانه، بازداشت، شکنجه و اعدام زندانیان سیاسی در ایران واکنش موثری اتخاذ کنند.

بیاید با کنش متعهدانه‌ی فردی و جمعی خود، در زنده ماندن و شکوفایی شعار «زن، زندگی، آزادی» سهمی ایفا کنیم. چون این مبارزه و این شعار متعلق به همه‌ی کسانی‌ست که جهانی آزاد و برابر می‌خواهند.

زنده باد همبستگی انترناسیونالیستی!

جمعی از زندانیان سیاسی سابق و فعالین سیاسی در تبعید - مهر ۱۴۰۱

"Kadın, Yaşam, Özgürlük" hareketi ölmesin diye!

İran rejiminin siyasi mahkumlarıyla dayanışma çağrısı

Üç haftayı aşkın bir süredir dünya İran'ın, diktatörlük rejiminin elitlerinin alışlagelmiş gösterisine değil, ezilenlerin siyasi öznelliğine işaret eden yeni bir yüzünü görüyor. Jina (Mahsa) Amini'nin polis tarafından öldürülmesi, kadın düşmanlığı, baskı ve adaletsizliğe karşı "Kadın, Yaşam, Özgürlük" sloganının yayılmasıyla kendini gösteren geniş çaplı bir ayaklanmanın kıvılcımı oldu. Bu özgürlükçü ve baskı karşıtı ayaklanma, özellikle kadınların cesur varlığı ve talepleri nedeniyle dünya çapında büyük ilgi gördü ve pek çok umudu artırdı. Kendi kendini katlayan bu özgürlük mücadelesi devrimci bir perspektif arayışında olsa da, eli boş protestocular ile on yıllardır petrol parasıyla baskı aygıtını sürekli genişleten acımasız bir diktatörlük arasında tamamen eşitsiz bir mücadeledir. Buna rağmen, protestocular yaygın baskı ve hayati tehlikeyle karşı karşıya kalarak sokaklara çıkmaya devam ediyor.

İslami rejim, daha önceki ayaklanmalarda olduğu gibi, yoğunlaştırılmış baskı yoluyla halkı sindirmeye ve terörize etmeye çalışıyor. Böylece protestonun bireysel maliyeti artıyor ve daha az sayıda insan mücadeleye devam edebiliyor ya da sokak protestolarına katılmaya istekli oluyor. Örneğin, sadece Zahedan kentinde bir saatten kısa bir süre içinde 90'dan fazla protestocu polis güçleri tarafından vurularak öldürüldü. Bağımsız insan hakları örgütleri şimdiye kadar 200'den fazla kişinin öldürüldüğünü ve binlerce kişinin gözaltına alındığını tahmin ediyor. İran'da internetin neredeyse tamamen kapatıldığı bir ortamda protestolar ve kanlı baskılar devam ediyor.

Aynı zamanda rejimin propaganda aygıtı ile yargı ve baskı organları başka bir alanda daha baskı ve terörize etme sürecini hızlandırıyor: tutuklananları ulusal güvenliğe karşı olmakla suçluyor ve bu protestolara katılanların İran'ın yabancı düşmanlarının etkisi altında olduğunu iddia ediyorlar. Bu suçlamalar farklı hareketlerden aktivistlerin (işçiler; kadınlar; öğretmenler; öğrenciler; etnik, dini ve cinsel azınlıklar) yanı sıra çevre ve insan hakları aktivistlerine de yöneltilmektedir. Aktivistlerden bazıları ayaklanma başlamadan aylar ya da haftalar önce tutuklanmış; bazıları ise ayaklanma sırasında protestolara bile katılmadan "önleyici olarak" tutuklanmıştır. Rejim, siyasi tutuklular üzerinde daha fazla baskı kurmak ve tutuklu aktivistler ile yabancı istihbarat servisleri arasında bağlantı olduğu iddiası gibi sahte suçlamalarla daha ağır cezalar vermek için mevcut çalkantılı durumdan faydalanıyor. Bu tutuklama ve suçlamaların amacı, özellikle hükümetin zayıf noktası sokak protestoları ve yaygın grevlerin (genel greve kadar) bir kombinasyonu olacağından, yaklaşmakta olan ayaklanmaları örgütlü güçlerin deneyimlerinden izole etmektir.

İran siyasi sisteminde asgari düzeyde bile yasal adalet olmadığını ve siyasi muhaliflerin cezaevlerinde idam edilmesinin ya da şüpheli bir şekilde öldürülmesinin nadir olmadığını herkes biliyor. Cezaevlerinde yaşananlar kayıt altına alınmıyor ve izleyicisi yok. Tipik olarak, mahkumlara kamera önünde itirafta bulunmaları ve kendilerini suçlayıcı ifadeler vermeleri için işkence yapılır. İran'da sürgünde bulunan bir grup siyasi aktivist ve bazıları 1988'de siyasi mahkumlara yönelik katliamdan sağ kurtulan eski mahkumlar olarak, şu anda İran cezaevlerinde yaşanan insanlık felaketinden büyük endişe duyuyoruz. Zira çok sayıda deneyim ve kanıtla göre rejim, sokak protestolarına uyguladığı acımasız baskıyı cezaevlerine de taşıyor.

Dünyadaki tüm hümanist düşünen insanlardan sadece göstericilere yönelik kanlı baskıya karşı aktif bir inisiyatif almalarını değil, aynı zamanda İran rejiminin siyasi mahkumlarının sesi olmalarını da bekliyoruz. Ezilenlerin mücadeleleriyle gerçek dayanışmanın, bu mücadeleler nedeniyle cezaevlerinde işkence ve eziyet altında bulunanların yaşamlarının ve özgürlüklerinin korunmasını da içermesi gerektiğini düşünüyoruz. Tüm dünyadaki aktivistleri ve siyasi örgütleri, başta siyasi tutukluların serbest bırakılması olmak üzere İran rejimi üzerindeki baskıyı arttırmak için ellerinden geleni yapmaya çağırıyoruz. Bu, sadece bu çağrının yayılmasını değil, aynı zamanda sürekli halkla ilişkiler çalışmalarının yanı sıra İran konsoloslukları ve büyükelçilikleri önünde mahkumların durumuna atıfta bulunan mitingler gibi eylemleri de içermektedir. Ayrıca tüm siyasi örgütler ve aktivistler ile insan hakları örgütlerini, İran rejiminin siyasi tutuklulara yönelik acımasız baskı, hapis, işkence ve idamlarına tepki göstermeleri için yerel ve ulusal siyaset üzerinde baskı kurmaya çağırıyoruz.

Bireysel ve kolektif eylemlerimizle "Kadın, Yaşam, Özgürlük" sloganını canlı tutalım ve yaygınlaştıralım. Çünkü bu mücadele ve slogan, özgür ve eşit bir dünya isteyen herkese aittir.

Uluslararası Dayanışmaya Selam Olsun!

Sürgündeki İranlı aktivistler ve eski siyasi mahkumlardan oluşan bir kolektif - EKİM 2022

So That the “Woman, Life, Freedom” Movement Does not die!

A call for solidarity with the political prisoners of the Iranian regime

For more than three weeks, the world has seen a new face of Iran. This face is that of the political subjectivity of the oppressed, not the usual elite plays of a dictatorial regime. Sparked by the killing of Zhina (Mahsa) Amini by the Guidance Patrol, the Iranian morality police, the widespread uprising that followed has been set against the misogyny, oppression and injustice of the regime, manifested in the widely shared slogan “Woman, Life, Freedom”. This uprising, for freedom and against oppression. has gained international attention, sparking hope across the world, particularly because of the courageous actions of Iran’s women. Although this autonomous struggle for freedom seeks a revolutionary perspective, it is an unequal struggle between protesters and a brutal dictatorship: a dictatorship that has been expanding its repressive apparatus with oil money for decades. Nevertheless, despite the far-reaching police brutality they face and the danger it poses to their lives, the demonstrators continue to take to the streets.

As in previous uprisings, the Islamic regime is trying to intimidate and terrorize the people, intensifying its repression. Its goal is to increase the personal costs of participating in the protests to such a level that few people will be able to continue. In the city of Zahedan alone, more than 90 demonstrators were shot dead by the police in less than an hour. Independent human rights organizations estimate that more than 200 people have been killed so far, and thousands more imprisoned. The protests and the bloody repression continue, while internet access has been, in all but name, shut down.

Simultaneously, the regime’s propaganda apparatus and its judicial and repressive organs are accelerating the process of repression and terrorization from multiple angles, accusing those arrested of being against national security and claiming that participants are under the influence of enemies from abroad. These accusations have also been targeted at activists from other movements: workers, women, teachers, students, ethnic, religious and sexual minorities, as well as environmental and human-rights activists. Some of these activists were arrested weeks or even months before to the uprising; others “preemptively” during the protests, often without being involved at all. The regime is exploiting the current turbulent situation to put pressure on political prisoners and to give tougher sentences and false accusations. The aim of these arrests and accusations is to deprive further iterations of the uprising, to prevent it from escalating, as well as to cut out any potential organizational expansion - especially since the government's Achilles' heel would be a combination of street protests and widespread strikes.

Across the world, many understand that Iran’s political system lacks even the bare minimum of judicial legitimacy, and that executions and suspicious deaths of political opponents in prisons are not uncommon. What happens in prisons is not recorded and has no audience. Usually, the prisoners are forced under torture to make bogus confessions in front of Secret Service cameras, many later broadcast on TV. As a group of exiled political activists and former prisoners of Iran, some of whom survived the 1988 massacre of political prisoners, we are deeply concerned about the catastrophe currently unfolding in Iran's prisons. According to both testimony of survivors and other evidence, the Regime continues to extend the brutal oppression from the street protests into the prison system.

We expect all humanist-minded people worldwide to not simply take speak out against the bloody repression of the protesters, but also to be the voice of Iran's political prisoners. We think true solidarity with the struggles of the oppressed must also include the protection of and advocacy for the liberation of those who are imprisoned because of their participation in these struggles. We urge activists and political organizations worldwide to do everything they can to increase pressure on the Iranian regime to release all political prisoners. This includes not only the dissemination of this appeal, but also permanent public outreach and actions such as rallies in front of Iranian consulates and embassies with reference to the situation of the prisoners. We also call on all political organizations and activists, as well as human rights organizations, to put pressure on local and national politicians to force them to respond concretely to the Iranian regime's brutal repression, detention, torture, and execution of political prisoners.

Let's keep the slogan “Women, Life, Freedom” alive, and enact it in our individual and collective actions. This fight and slogan belong to everyone who want a free and equal world.

Long live international solidarity!

A collective of Iranian activists in exile and former political prisoners – Oct. 2022

Damit die Bewegung „Frau, Leben, Freiheit“ nicht stirbt!

Ein Aufruf zur Solidarität mit den politischen Gefangenen des iranische Regimes

Seit mehr als drei Wochen sieht die Welt ein neues Gesicht vom Iran, das auf die politische Subjektivität der Unterdrückten hinweist und nicht auf die übliche Show der Eliten des diktatorischen Regimes. Die Ermordung von Jina (Mahsa) Amini durch die Polizei war der Funke für einen breiten Aufstand gegen Frauenfeindlichkeit, Unterdrückung und Ungerechtigkeit, der sich in der Verbreitung des Slogans „Frau, Leben, Freiheit“ manifestierte. Dieser freiheitsliebende und gegen Unterdrückung gerichtete Aufstand hat insbesondere durch die mutige Präsenz von Frauen und ihren Forderungen weltweit viel Aufmerksamkeit erregt und viele Hoffnungen geweckt. Obwohl dieser sich selbst entfaltende Freiheitskampf eine revolutionäre Perspektive sucht, ist er ein völlig ungleicher Kampf zwischen den Protestierenden mit leeren Händen und einer brutalen Diktatur, die ihren Repressionsapparat seit Jahrzehnten mit Ölgeld ständig erweitert hat. Trotzdem gehen die Demonstrant:innen weiter auf die Straße und nehmen dabei eine weitreichende Repression und Gefahr für ihr Leben in Kauf.

Das islamische Regime versucht, wie bereits bei den vorangegangenen Aufständen, die Menschen durch verschärfte Repressionen einzuschüchtern und zu terrorisieren. Die individuellen Kosten für die Proteste werden so erhöht, damit weniger Menschen den Kampf fortsetzen können oder bereit sind, sich den Straßenprotesten anzuschließen. Beispielsweise wurden allein in der Stadt Zahedan in weniger als einer Stunde mehr als 90 Demonstrierende von den Polizeikräften erschossen. Nach Schätzungen unabhängiger Menschenrechtsorganisationen wurden bislang mehr als 200 Menschen getötet und Tausende inhaftiert. Die Proteste und die blutige Unterdrückung gehen in einer Situation weiter, in der das Internet im Iran praktisch abgeschaltet worden ist.

Gleichzeitig forcieren der Propagandaapparat des Regimes und seine Justiz- und Repressionsorgane den Unterdrückungs- und Terrorisierungsprozess auf einem anderen Gebiet: Sie werfen den Verhafteten vor, gegen die nationale Sicherheit zu sein und behaupten, die Teilnehmer:innen dieser Proteste stünden unter dem Einfluss ausländischer Feinde des Iran. Diese Anschuldigungen richten sich auch gegen Aktivist:innen aus verschiedenen Bewegungen (Arbeiter:innen; Frauen; Lehrer:innen; Student:innen; ethnische, religiöse und sexuelle Minderheiten), sowie Umweltschutz- und Menschenrechtsaktivist:innen. Einige der Aktivist:innen wurden schon Monate oder Wochen vor Beginn des Aufstands festgenommen; andere „präventiv“ während des Aufstands, ohne überhaupt an den Protesten beteiligt gewesen zu sein. Das Regime nutzt die derzeitige turbulente Situation aus, um durch falsche Anschuldigungen, wie z.B. einer vermeintlichen Verbindung inhaftierter Aktivist:innen mit ausländischen Geheimdiensten, mehr Druck auf politische Gefangene ausüben und härtere Strafen durchsetzen zu können. Das Ziel dieser Verhaftungen und Anschuldigungen ist, weitere bevorstehende Aufstände von den Erfahrungen von organisierten Kräften zu isolieren - zumal die Achillesferse der Regierung eine Kombination aus Straßenprotesten und weitreichenden Streiks (bis hin zum Generalstreik) wäre.

Alle wissen, dass es im politischen System des Iran nicht einmal das Minimum an juristischer Gerechtigkeit gibt und dass die Hinrichtung oder der verdächtige Tod von politischen Gegner:innen in den Gefängnissen keine Seltenheit sind. Was in den Gefängnissen passiert, wird nicht aufgezeichnet und hat kein Publikum. Üblicherweise werden die Gefangenen unter Folter zu Geständnissen und sich selbst belastenden Aussagen vor laufender Kamera gezwungen. Als eine Gruppe von im Exil lebenden politischen Aktivist:innen und

ehemaligen Gefangenen aus dem Iran, die teilweise das Massaker an politischen Gefangenen im Jahr 1988 überlebten, sind wir sehr besorgt über die menschliche Katastrophe, die sich aktuell in den iranischen Gefängnissen abspielt. Denn nach zahlreichen Erfahrungen und Belegen weitet das Regime die brutale Unterdrückung der Straßenproteste auch in den Gefängnissen aus.

Wir erwarten von allen humanistisch denkenden Menschen der Welt, nicht nur aktiv gegen die blutige Unterdrückung der Demonstrant:innen Initiative zu ergreifen, sondern auch die Stimme der politischen Gefangenen des iranischen Regimes zu sein. Wir denken, wahre Solidarität mit den Kämpfern der Unterdrückten muss auch den Schutz des Lebens und der Freiheit derjenigen beinhalten, die wegen dieser Kämpfe unter Folter und Qualen in den Gefängnissen sind. Wir fordern nachdrücklich von den Aktivist:innen und politischen Organisationen weltweit, alles ihnen möglich zu tun, um den Druck auf das iranische Regime - insbesondere zur Freilassung politischer Gefangener - zu erhöhen. Dazu zählt nicht nur die Verbreitung des vorliegenden Aufrufs, sondern auch permanente Öffentlichkeitsarbeit sowie Aktionen, wie z.B. Kundgebungen vor iranischen Konsulaten und Botschaften unter Bezugnahme auf die Situation der Gefangenen. Zudem fordern wir alle politischen Organisationen und Aktivist:innen sowie Menschenrechtsorganisationen dazu auf, Druck auf die lokale und nationale Politik auszuüben, um diese zu konkreten Reaktionen bezüglich der brutalen Repression sowie Inhaftierung, Folter und Hinrichtung von politischen Gefangenen durch das iranische Regime zu zwingen.

Lasst uns die Parole „Frauen, Leben, Freiheit“ mit unserem individuellen und kollektiven Handeln am Leben erhalten und entfalten. Denn dieser Kampf und Slogan gehört allen, die eine freie und gleichberechtigte Welt wollen. Hoch die Internationale Solidarität!

Ein Kollektiv iranischer Aktivist:innen im Exil und ehemaliger politischer Gefangener - Okt. 2022

#Español

¡Para que el movimiento "Mujer, Vida, Libertad" no muera! Un llamamiento a la solidaridad con los presos políticos del régimen iraní

Durante más de tres semanas, el mundo ha visto una nueva cara de Irán. Este rostro es el de la subjetividad política de los oprimidos, no las habituales jugadas de élite de un régimen dictatorial. El asesinato de Jina (Mahsa) Amini a manos de la policía fué la chispa de un amplio levantamiento contra la misoginia, la opresión y la injusticia, que se manifestó en la difusión del lema "Mujer, vida, libertad". Esta insurrección amante de la libertad y dirigida contra la opresión ha atraído mucha atención y ha suscitado muchas esperanzas en todo el mundo, especialmente por la valiente presencia de las mujeres y sus reivindicaciones. Aunque esta lucha por la libertad, que se desarrolla por sí misma, busca una perspectiva revolucionaria, es una lucha completamente desigual entre manifestantes con las manos vacías y una dictadura brutal que lleva décadas ampliando su aparato represivo con el dinero del petróleo. A pesar de ello, los manifestantes siguen saliendo a la calle, enfrentándose a una represión generalizada y al peligro que corren sus vidas.

El régimen islámico, al igual que en anteriores insurrecciones, está tratando de intimidar y aterrorizar al pueblo mediante la intensificación de la represión. Para que sean menos las personas que continúen la lucha o esten preparadas para unirse a la lucha callejera, el coste individual que tengan que pagar será mayor. A modo de ejemplo sólo en la ciudad de Zahedan, las fuerzas policiales fusilaron a más de 90 manifestantes en menos de una hora. Según estimaciones de Organizaciones independientes de derechos humanos hasta ahora han muerto más de 200 personas y miles han sido detenidas. Las protestas y la sangrienta represión continúan en una situación en la que Internet ha sido prácticamente deshabilitado en Irán.

Al mismo tiempo, el aparato de propaganda del régimen y sus órganos judiciales y represivos están acelerando el proceso de represión y terror en otro ámbito: acusan a los detenidos de estar en contra de la seguridad nacional y afirman que los participantes en estas protestas están bajo la influencia de enemigos extranjeros de Irán. Estas acusaciones se dirigen también contra activistas de diferentes movimientos (trabajadores, mujeres, profesores, estudiantes, minorías étnicas, religiosas y sexuales), así como contra activistas medioambientales y de derechos humanos. Algunos de los activistas fueron detenidos meses o semanas antes de que comenzara la insurrección; otros fueron detenidos "preventivamente" durante la insurrección sin ni siquiera estar involucrados en las protestas.

El régimen está aprovechando la turbulenta situación actual para ejercer más presión sobre los presos políticos e imponer sentencias más duras mediante falsas acusaciones, como los supuestos vínculos entre los activistas detenidos y los servicios de inteligencia extranjeros. El objetivo de estas detenciones y acusaciones es aislar las próximas insurrecciones de la experiencia de las fuerzas organizadas, especialmente porque el talón de Aquiles del gobierno sería una combinación de protestas callejeras y huelgas generalizadas (hasta una huelga general).

Todo el mundo sabe que en el sistema político iraní no existe ni siquiera el mínimo de justicia legal y que no es infrecuente la ejecución o la muerte sospechosa de opositores políticos en las cárceles. Lo que ocurre en las prisiones no se registra y no tiene audiencia. Normalmente, se tortura a los presos para que confiesen y

se autoinculpen ante las cámaras. Como grupo de activistas políticos exiliados y antiguos presos de Irán, algunos de los cuales sobrevivieron a la masacre de presos políticos de 1988, estamos muy preocupados por la catástrofe humana que se está produciendo actualmente en las cárceles iraníes. Pues, según numerosas experiencias y pruebas, el régimen está extendiendo la brutal represión de las protestas callejeras también a las cárceles.

Esperamos que todos los humanistas del mundo no sólo tomen una iniciativa activa contra la sangrienta represión de los manifestantes, sino que también sean la voz de los presos políticos del régimen iraní. Pensamos que la verdadera solidaridad con las luchas de los oprimidos debe incluir también la protección de la vida y la libertad de quienes están en prisión bajo tortura y tormento a causa de estas luchas. Instamos a los activistas y a las organizaciones políticas de todo el mundo a que hagan todo lo posible para aumentar la presión sobre el régimen iraní, especialmente para la liberación de los presos políticos. Esto incluye no sólo la difusión de este llamamiento, sino también relaciones públicas permanentes y acciones como concentraciones frente a los consulados y embajadas iraníes en referencia a la situación de los presos. También instamos a todas las organizaciones y activistas, así como a las organizaciones de derechos humanos que ejerzan presión a nivel local y nacional para que esta reacciones concretas con respecto a la brutal represión, así como las detenciones, torturas y ejecuciones de presos políticos por parte del régimen iraní. También hacemos un llamado a todas las organizaciones y activistas políticos, así como a las organizaciones de derechos humanos, para que presionen a los políticos locales y nacionales para obligarlos a responder de manera concreta a la brutal represión, detención, tortura y ejecución de presos políticos por parte del régimen iraní.

Mantengamos vivo y despleguemos el lema "Mujer, Vida, Libertad" con nuestras acciones individuales y colectivas. Pues esta lucha y esta consigna son de todos los que quieren un mundo libre e igualitario.

¡Saludo a la solidaridad internacional!

Un colectivo de activistas iraníes en el exilio y ex presos políticos - Oct. 2022

Affinché il movimento "Donna, Vita, Libertà" non muoia mai!

Una chiamata alla solidarietà con le/i prigioniere/i politiche/i del regime Iraniano

Da più di tre settimane, il mondo ha visto un nuovo volto dell'Iran. Questa nuova faccia mostra la soggettività politica delle oppresse/i, e non i soliti giochi delle élite del regime dittatoriale. L'omicidio di Zhina (Mahsa) Amini da parte della polizia morale ha acceso vaste rivolte contro la misoginia, l'oppressione e l'ingiustizia, e che hanno visto il propagarsi dello slogan "Donna, Vita, Libertà". Queste rivolte spinte dall'amore per la libertà e da uno spirito anti-oppressione hanno ricevuto molta attenzione e speranza nel mondo, in particolare per la presenza coraggiosa di molte donne e per le loro richieste. Sebbene questa lotta autonoma per la libertà sia in cerca di una prospettiva rivoluzionaria, essa è una lotta totalmente ineguale, fra manifestanti disarmati e una brutale dittatura. Una dittatura che ha espanso il suo apparato repressivo con i soldi derivanti, per decenni, dal petrolio. Tuttavia, i manifestanti hanno consapevolmente accettato l'estrema brutalità della polizia e continuato a scendere per le strade, nonostante il pericolo per le proprie vite.

Come nelle rivolte precedenti, il regime islamico sta cercando di intimidire e terrorizzare le persone attraverso l'intensificazione della repressione. Il loro obiettivo è quello di aumentare il "prezzo da pagare", a livello personale, nel partecipare alle proteste ad un livello tale per cui sempre meno persone saranno in grado di continuare a lottare o partecipare. Per esempio, solo nella città di Zahedan, più di 90 manifestanti sono stati uccisi da spari delle forze di polizia in meno di un'ora. Organizzazioni indipendenti per i diritti umani stimano che più di 200 persone sono state uccise fino ad ora, e migliaia arrestate. Le proteste e la sanguinosa repressione continuano, mentre l'accesso ad internet è stato interrotto, anche se solo formalmente, in Iran.

Contemporaneamente, l'apparato di propaganda del regime e i suoi organi giudiziari e repressivi stanno accelerando il processo di repressione e terrore su molteplici lati: le persone arrestate sono accusate di essere contro la sicurezza nazionale, e si afferma che i partecipanti alle proteste siano sotto l'influenza di nemici stranieri dell'Iran. Queste accuse sono anche rivolte ad attiviste/i in diversi movimenti; lavoratrici e lavoratori, donne, insegnanti, studentesse/i, etnie, minoranze religiose e di orientamenti sessuali, così come tutti gli attivisti per l'ambiente e i diritti umani. Alcuni di questi attivisti sono stati arrestati alcune settimane o mesi prima delle rivolte; altri "preventivamente", durante le proteste, senza essere stati nemmeno coinvolti nelle rivolte. Il regime sta sfruttando l'attuale turbolenta situazione per porre ancora più pressione su prigioniere e prigionieri politici e applicare pene ancora più dure, attraverso accuse false. Lo scopo di questi arresti e accuse è evitare ulteriori iterazioni delle rivolte, e la loro escalation, così come quello di tagliare fuori qualsiasi potenziale espansione organizzativa - soprattutto perché una combinazione di proteste di strada e la diffusione di scioperi (incluso uno sciopero generale) diventerebbe il tallone d'Achille del governo.

È globalmente riconosciuto che il sistema politico iraniano non riconosca nemmeno il minimo indispensabile di giustizia legale, e che le esecuzioni e morti sospette di oppositori politici in prigione non

siano rare. Ciò che succede nelle prigioni non è registrato e non ha diffusione. Normalmente, i prigionieri sono costretti, sotto tortura, a rilasciare dichiarazioni auto-incriminanti di fronte alle telecamere dei Servizi Segreti, le quali vengono poi mandate in onda nelle televisioni. Come gruppo di esiliati politici, attivisti ed ex-prigionieri in Iran, alcuni dei quali sopravvissuti al massacro di prigionieri politici del 1988, siamo profondamente preoccupati riguardo la catastrofe umana attualmente in corso nelle carceri iraniane. Secondo numerose prove ed evidenze, il Regime sta espandendo la sua brutale oppressione, dalle proteste di strada alle carceri.

Ci attendiamo che tutte le persone di mentalità umanista nel mondo non solo prendano iniziativa contro la sanguinosa repressione dei manifestanti, ma che siano anche la voce dei prigionieri politici in Iran. Pensiamo che la vera solidarietà con le lotte degli oppressi debba anche includere la protezione della vita e il sostegno alla liberazione di quelli che sono stati imprigionati per la loro partecipazione a queste lotte. Esortiamo gli attivisti e le organizzazioni politiche di tutto il mondo a fare tutto quello che possono per aumentare la pressione sul regime iraniano affinché rilasci i prigionieri politici. Questo include non solo diffondere questo appello, ma il coinvolgimento pubblico permanente e azioni come manifestazioni di fronte ai consolati e alle ambasciate iraniane con riferimento alla situazione dei prigionieri. Chiamiamo anche tutte le organizzazioni politiche, gli attivisti, e le organizzazioni per i diritti umani, a fare pressione su politici locali e nazionali, per spingerli a rispondere concretamente alla brutale repressione, alle detenzioni, alle torture e alle esecuzioni di prigionieri politici da parte del regime iraniano.

Teniamo vivo lo slogan "Donna, Vita, Libertà", e realizziamolo con le nostre azioni individuali e collettive. Questa lotta e questo slogan appartengono a chiunque voglia un mondo libero e giusto.

Lunga vita alla solidarietà internazionale!

Un collettivo di attiviste/i iraniane/i in esilio ed ex prigioniere/i politiche/i – Ott. 2022

Pour que le mouvement « Femme, Vie, Liberté » ne meure pasní **Appel à la solidarité avec les prisonniers politiques du régime iranien**

Depuis plus de trois semaines, le monde a découvert un nouveau visage de l'Iran. Ce nouveau visage montre la réactivité politique des opprimés, et non les jeux habituels des élites du régime dictateur. Le meurtre de Zhina (Mahsa) Amini par la police des mœurs a déclenché un soulèvement généralisé contre la misogynie, l'oppression et l'injustice, qui s'est manifesté par la propagation du slogan « Femme, vie, liberté ». Ce soulèvement épris de liberté a suscité beaucoup d'attention et d'espoir dans le monde, notamment en raison de la présence courageuse des femmes et de leurs revendications. Bien que cette lutte autonome pour la liberté vise une perspective révolutionnaire, c'est une lutte très inégale entre des manifestants aux mains vides et une dictature brutale. Une dictature qui, depuis des décennies, se sert des recettes du pétrole pour étendre son appareil répressif. Néanmoins, les manifestants bravent une brutalité policière de grande envergure et continuent de descendre dans la rue, au péril de leur vie.

Comme lors des soulèvements précédents, le régime islamique tente d'intimider et de terroriser la population en intensifiant la répression. Son objectif est de faire en sorte que le prix à payer amène moins de personnes à s'engager dans le combat. Par exemple, dans la seule ville de Zahedan, plus de 90 manifestants ont été abattus en moins d'une heure par les forces de police. Des organisations indépendantes de défense des droits humains estiment que plus de 200 personnes ont été tuées à ce jour et des milliers d'autres emprisonnées. Les protestations et la répression sanglante se poursuivent, tandis que l'accès à Internet a été pratiquement coupé dans le pays.

Simultanément, l'appareil de propagande du régime, par le relais de ses organes judiciaires et policiers, accélère le processus de répression et de terreur sous de multiples angles : il accuse notamment les manifestants arrêtés de mettre en danger la sécurité nationale et d'être placés sous l'influence d'ennemis étrangers de l'Iran. Ces accusations visent aussi des militants de différents mouvements : les travailleurs, les femmes, les enseignants, les étudiants, les minorités ethniques, religieuses et sexuelles, ainsi que les militants écologistes et les militants des droits humains. Certains de ces militants ont été arrêtés quelques semaines ou mois avant le soulèvement ; d'autres simplement "préventivement", pendant le soulèvement, sans avoir été du tout impliqués dans les manifestations. Le régime exploite la révolte pour accroître la pression sur les prisonniers politiques et, par le biais de fausses accusations, faire appliquer des peines plus sévères. Le but de ces arrestations et de ces accusations est de juguler le soulèvement, de l'empêcher de s'intensifier et de contrecarrer toute expansion organisationnelle potentielle - d'autant plus que le talon d'Achille du gouvernement résiderait dans une combinaison entre les manifestations de rues, les manifestations généralisées et les grèves (y compris la grève générale).

Il est globalement entendu que le strict minimum de justice n'existe pas dans le système politique et judiciaire iranien et que les exécutions et les décès suspects d'opposants politiques dans les prisons sont chose commune. Ce qui se passe dans les prisons n'est pas enregistré et ne connaît donc aucun écho. Habituellement, les prisonniers sont contraints, sous la torture, à faire des déclarations auto-incriminantes devant les caméras des services secrets, qui seront ensuite diffusées à la télévision.

En tant que groupe d'activistes politiques exilés et d'anciens prisonniers iraniens, dont certains ont survécu au massacre de prisonniers politiques de 1988, nous sommes profondément préoccupés par la catastrophe humaine actuellement à l'œuvre dans les prisons iraniennes. Selon de nombreuses expériences et preuves, le régime étend l'oppression brutale des manifestations de rues aux prisons.

Nous attendons de toutes les personnes à l'esprit humaniste dans le monde qu'elles prennent non seulement une initiative active contre la répression sanglante des manifestants, mais qu'elles soient également la voix des prisonniers politiques iraniens. Nous pensons qu'une véritable solidarité avec les luttes des opprimés doit inclure la protection de la vie et la défense de la libération de ceux qui sont emprisonnés en raison de leur participation à ces luttes. Nous exhortons les militants et les organisations politiques du monde entier à faire tout leur possible pour accroître la pression sur le régime iranien afin qu'il libère les prisonniers politiques. L'engagement solidaire comprend non seulement la diffusion de cet appel, mais aussi une sensibilisation publique permanente et des actions telles que des rassemblements devant les consulats et ambassades iraniens en référence à la situation des prisonniers. Nous appelons également toutes les organisations et militants politiques, ainsi que les organisations de défense des droits humains, à faire pression sur les responsables politiques locaux et nationaux pour les forcer à répondre concrètement à la répression brutale, à la détention, à la torture et à l'exécution de prisonniers politiques par le régime iranien.

Ensemble gardons vivant le slogan « Femmes, Vie, Liberté ! » et déployons-le partout par nos actions individuelles et collectives. Ce combat et ce slogan appartiennent à tous ceux et toutes celles qui veulent un monde libre et égalitaire.

Vive la solidarité internationale !

un collectif d'activistes iraniens exilés et d'anciens prisonniers politiques - Oct. 2022